

ALBA CA ZAPADA

Poveste din colectia fratilor Grimm

A fost odata o imparateasa si intr-o iarna, pe cand zapada cadea din inaltul nemarginit al cerului, in fulgi mari si pufosi, craiasa statea intr-un jilt, si cosea langa o fereastra cu pervazul negru, de abanos. Si cum cosea ea asa, aruncandu-si din cand in cand privirea la ninsoarea ce se cernea de sus, se intampla sa se intepe cu acul in deget si trei picaturi de sange cazura in zapada. Rosul sangelui arata asa de frumos pe albul zapezii, ca imparateasa ramase incantata si gandi in sinea ei: "Ce n-as da sa am un copil alb ca zapada, rosu ca sangele meu si cu parul negru ca abanosul !"

Trecu timpul, dar nu prea multisor, si imparateasa nascu o fetita alba ca zapada, rosie ca sangele si cu parul negru ca abanosul. Si-i dadura numele de Alba-ca-Zapada... Dupa ce o aduse pe lume, imparateasa muri.

Cum trecu anul, imparatul isi lua alta sotie. Femeia asta era cadra de frumoasa, dar nespus de trufasa si mandra, sin-ar fi ingaduit nici in ruptul capului s-o intreaca alta in frumuseste. Avea o oglinda fermecata si ori de cate ori se privea intr-insa, nu uita sa o intrebe:

- Oglinjoara din perete, oglinjoara,
Cine e cea mai frumoasa din tara ?

Si oglinda ii raspundea:

- Maria ta esti cea mai frumoasa din intreaga tara
!

Imparateasa zambea fericita, fiindca stia ca oglinda graieste numai adevarul.

Vezi insa ca Alba-ca-Zapada crestea si se facea pe zi ce trecea tot mai frumoasa; si cand implini sapte ani, era o minunatie de fata: frumoasa ca lumina zilei. Si frumusetea imparatesei incepu a pali inaintea ei.

Si intr-o buna zi, cand imparateasa intreba oglinda:

- Oglinjoara din perete, oglinjoara,
Cine e cea mai frumoasa din tara ?

Oglinda ii raspunse:

- Frumoasa esti, craiasa, ca ziua luminoasa,
Dar Alba-ca-Zapada e mult, mult mai frumoasa !

La auzul acestor vorbe, imparateasa se inspaimanta grozav si, de pizma si ciuda, odata se ingalbeni si se-nverzi, de ziceai ca-i moartea. Din clipa aceea, de cate ori o zarea pe Alba-ca-Zapada simtea ca-i plezneste fierea de ciuda; si azi asa, maine asa, pana ce incepu sa o ureasca de moarte. Pizma si ciuda cresteau in inima ei ca buruiana cea rea si se cuibariseră atat de adanc, ca imparateasa nu-si mai gasea pacea nici ziua, nici noaptea. In cele din urma,

chema un vanator si-i porunci:

- Ia fata asta si du-o in adancul padurii, ca nu rabad sa o mai vad in fata ochilor ! Omoar-o, si drept marturie ca mi-ai implinit porunca, sa-mi aduci plamanii si inima netrebnicii !

Vanatorul nu iese din vorbele imparatesei si se afunda cu Alba-ca-Zapada in padure; dar cand scoase jungherul de la brau si se pregatea sa-i strapunga inima nevinovata, sarmana copila incepu sa planga in hohote si sa se roage:

- Vanatorul draga, cruta-mi viata si-ti fagaduiesc c-o sa-mi pierd urma in salbaticia asta de codru si nu am sa ma mai intorc niciodata acasa!

Si pentru ca Alba-ca-Zapada era atat de frumoasa, vanatorului i se facu mila de ea si-i spuse:

- Daca-i asa, fugi de te ascunde, fetita draga, unde nu calca picior de om ! Iar in sinea lui gande: "Biata de tine, pana la urma tot au sa te sfasie fiarele salbatice !...."

Totusi, parca i se luase o piatra de pe inima ca nu trebuiesc sa-si manjeasca mainile cu sange nevinovat. Si cum tocmai atunci trecea in fuga pe acolo un pui de mistret, il injunghi si, scotandu-i plamanii si ficatii, le duse imparatesei drept marturie ca i-a implinit in totul dorinta.

Imparateasa ii porunci bucatarului sa le gateasca de indata, cu sare si cu tot felul de mirodenii, si atat de neagra era la suflet ca nu se dadu in laturi sa le manance, incredintata fiind ca mananca plamanii si ficatii fetitei.

Biata copila ramasese singura-singurica in padurea cea nesfarsita, si era atat de infricosata, ca privea la multimea frunzelor de pe copaci, ca si cand de acolo ar fi putut sa se iveasca vreo primejdie - si nu stia in ce chip si-ar putea gasi scaparea... Intr-un sfarsit, incepu sa alerge, si gonia intr-una peste bolovani colturosi si printre maracini, iar fiarele salbatice, treceau in goana pe dinaintea ei, dar nu-i faceau nici un rau. Alerga ea asa, cat o mai tinura picioarele, si-n geana amurgului dadu cu ochii de o casuta si intra inapoi sa se odihneasca.

In casuta, toate lucrurile erau mititele, dar atat de gingase si sclipind de curatenie, ca ti-era mai mare dragul sa le privesti. Pe o masuta acoperita cu o fata de masa alba erau randuite sapte talere mici, si langa fiecare taler se afla cate o lingurita, o furculita, un cutit si-o cupa cat un degetar.

Iar de-a lungul unui perete se insirau sapte patuceane asternute cu cearsafuri albe ca neaua.

Cum era tare flamanda si insetata, Alba-ca-Zapada ciuguli cate un pic din fiecare taler, ciupi dintr-o faramita de paine si sorbi din fiecare cupa cate o inghititura de vin, fiindca nu voia sa ia toata mancarea numai de la unul singur. Si fiindca se simtea grozav de obosita, dadu sa se culce intr-un patut, dar nici unul nu i se potrivea: unul era prea lung, altul prea scurt, si abia ultimul patut se nimeri sa fie pe masura ei. Fata se culca in el si adormi.

Cand se intuneca de-a binelea, sosira si stapanii casutei. Erau cei sapte pitici, care sfredeleau muntii, scormonind in maruntaiele lor pentru a scoate la lumina tot soiul de metale. Ei aprinsera cele sapte lumanari si, de

indata ce se facu lumina in casuta, isi dadura seama ca cineva strain cotrobaise peste tot, fiindca lucrurile nu se mai aflau la locul lor, asa cum le lasasera la plecare. Si atunci primul pitic zise:

- Cine a stat pe scaunelul meu ?

Al doilea urma:

- Cine a mancat din talerul meu ?

Al treilea:

- Cine a muscat din painisoara mea ?

Al patrulea:

- Cine a luat din legumele mele ?

Al cincelea:

- Cine a umblat cu furculita mea ?

Al saselea:

- Cine a taiat cu cutitul meu ?

Al saptelea intreba si el:

- Cine a baut din cupa mea ?

Primul pitic cata in jur mai cu luare-aminte, si pe data vazu o mica adancitura in patucul lui.

- Cine s-a culcat in patutul meu ?! se manuna el.

Ceilalti alergara intr-o goana la patuceanurile lor si incepura sa strige, care mai de care:

- Si-n patutul meu a stat cineva !

Dar cand cel de-al saptelea se apropie de patucul sau, dete cu ochii de Alba-ca-Zapada care dormea in el adancita in somn. Ii chema pe ceilalti, si cu totii venira in graba, scotand strigate de uimire.

Apoi indreptara catre Alba-ca-Zapada lumina celor sapte lumanarele si ramasera s-o priveasca.

- Doamne, Dumnezeule - apucara ei sa strige - tare frumoasa mai e copila asta !

Si atat de bucurosi erau, ca nu se indurara sa o trezeasca, ci o lasara sa doarma mai departe in patut. Iar cel dea-al saptelea pitic dormi cate un ceas in patul fiecaruia, si asa trecu noaptea.

Cand se lumina de ziua, Alba-ca-Zapada deschise incetinel ochii si, vazindu-i pe cei sapte pitici se sperie rau. Dar ei se aratara prietenosi si incepura sa o intrebe cu blandete:

- Cum te cheama, fetito ?

- Alba-ca-Zapada - raspunse ea.

- Si cum se face ca ai ajuns in casuta noastra ? o mai intrebarea ei. Atunci, Alba-ca-Zapada le povesti de-a fir-a-par totul: cum maica-sa vitrega a pus s-o omoare, dar vanatorul se indurase de ea si-i lasase viata, si cum gonise toata ziulica prin padure, pana ce daduse peste casuta lor. Dupa ce o ascultara fara sa scape vreun cuvintel din istorisirea ei, piticii ii zisera:

- Daca te invoiesti sa vezi de gospodaria noastra, sa gatesti si sa faci patucurile, sa cosi, sa speli, sa impletesti si sa tii totul in buna randuiala si curatenie, apoi poti ramane la noi si n-o sa duci lipsa de nimic.

- Da, primesc cu draga inima ! raspunse Alba-ca-Zapada, si de atunci ramase la ei.

Ea ingrijea acum de toate treburile casei, si-n fiecare dimineata, piticii plecau in munti sa scoata aur si tot soiul de alte metale, si cand se intorceau seara acasa, gaseau mancarea gata, aburind pe cuptor. Peste zi, fata

ramanea singura singurica si, din aceasta pricina, piticii cei buni avusesera mereu grija s-o povatuiasca:

- Pazeste-te de mastera, ca n-o sa-i fie greu de fel sa afle ca esti la noi ! Si cine stie ce pune iar la cale ! Nu cumva sa lasi pe cineva sa intre in casa !

Iar imparateasa, fiind incredintata ca mancuse plamanii si ficatii fiicei ei vitrege, se credea iarasi cea mai frumoasa de pe lume. Si intr-o zi, apropiindu-se de oglinda, o intreba:

- Oglinjoara din perete, oglinjoara,
Cine e cea mai frumoasa din tara ?

Atunci oglinda ii raspunse:

- Frumoasa esti, craiasa, ca ziua luminoasa,
Dar acolo, ascunsa-n munti,
Sta Alba-ca-Zapada, la cei pitici carunti,
Si-i mult, mult mai frumoasa !

Imparateasa se sperie din cale-afara, fiindca stia prea bine ca oglinda nu o minte. Si-si dadu pe data seama ca vanatorul o inselase si ca Alba-ca-Zapada era inca in viata.

Incepu atunci sa se framante si sa chibzuiasca in ce chip ar putea sa o piarda din nou, caci atata timp cat nu era cea mai frumoasa din toata imparatia, pizma ii chinuia sufletul fara ragaz si n-avea clipa de liniste. In cele din urma, nascociceva: isi vopsi fata si se imbraca intocmai ca o batrana negutatoare, ca nimeni nu ar mai fi putut sa o recunoasca. Schimbata astfel la infatisare, o porni catre cei sapte munti si, intr-un sfarsit, se pomeni in fata cascioarei celor sapte pitici. Batu la usa si striga din toata puterea:

- De vanzare marfa frumoasa, de vanzare !

Alba-ca-Zapada isi arunca o privire pe geam si intreba:

- Buna ziua, tusica draga, da' ce ai matale de vanzare ?

- Marfa buna si frumoasa ! se grabi sa-i raspunda negutatoareasa. Cingatori de toate culorile.

Si vicleana scoase una, impletita din matase pestrita.

"Se vede cat de colo ca-i o femeie de treaba - gandi fata - asa ca n-am de ce sa nu o las inaintea ! Ca doar n-o fi foc ! ...

Trase zvorul si o pofti sa intre si-i cumpara cingatoarea cea frumoasa.

- Vai ce pocit ti-ai pus-o, fetito ! Ia apropie-te, sa te gatesc eu cu ea, asa cum se cuvine ! o imbie cu blandete femeia. Alba-ca-Zapada, n-avea de unde sa banuiasca c-ar paste-o vreo primejdie si o lasa sa-i puna cingatoarea, Dar babusca, o incinse repede cu ea si-o stranse atat de tare, ca fetei i se taie rasuflarea si cazu jos ca moarta.

- Ei, de-acum n-o sa mai fii tu cea mai frumoasa ! hohoti imparateasa si o sterse repede pe usa.

Nu mai trecu mult si, spre seara, venira acasa si cei sapte pitici. Si cum se mai speria, bietii de ei, cand o gasira pe iubita lor Alba-ca-Zapada zacand la pamant, fara simtire, de parca ar fi fost moarta. ! O ridicara de jos si, vazand cat de strans ii era mijlocul, taiara in doua cingatoarea. Fata prinse a rasufla iar, si incetul cu

icetul, isi reveni in simtiri. Le povesti ea piticilor toate cele ce s-au intamplat, si acestia ii atrasera din nou luarea-aminte:

- Negutatoarea ceea nu era alta decat haina de imparateasa. Fereste-te, barem, de-acu'incolo, fata draga, si nu mai lasa pe nimeni sa intrecand nu suntem noi acasa !

Si tare multa dreptate aveau, ca femeia cea neagra la inima nici nu astepta sa treaca bine pragul palatului si se si duse glont la oglinda si-o intreba:

- Oglinjoara din perete, oglinjoara,
Cine e cea mai frumoasa din tara ?

Iar oglinda pe data ii raspunse:

- Frumoasa esti, craiasa, ca ziua luminoasa,
Dar acolo, ascunsa-n munti,
Sta Alba-ca-Zapada, la cei pitici carunti,
Si-i mult, mult mai frumoasa !

Imparateasa ramase ca stana de piatra cand auzi asta si simti ca-i navaleste tot sangele-n cap, ca un vartej, da cata spaima si manie clocotea in ea. Va sa zica, tot nu scapase de Alba-ca-Zapada, tot vie era netrebnica asta !...
"Ei bine, da data asta m-oi stradui sa nascocesc ceva fara de gres, ca sa-ti vin de-a binelea de hac !" Si cum la farmece si vraji n-o intrecea nimeni, haina de imparateasa mesteri un pieptene otravit. Dupa aceea isi schimba hainele si lua infatisarea unei batrane garbovite de ani. Si iarasi o porni peste cei sapte munti, la cei sapte pitici carunti. Ajungand ea la casuta lor, ciocani in usa si striga:

- Marfa buna de vanzare, marfa buna !

Alba-ca-Zapada cata afara pe geam si spuse:

- Vezi-ti de drum, femeie, ca n-am voie sa las pe nimeni inaintea !

-Da'de privit, cred ca ai voie sa privesti, nu-i asa ?...

Si scotand pieptenele cel otravit, il tot plimba pe sub ochii fetei. Atat de mult ii placu pieptenul, ca Alba-ca-Zapada se lasa amagita si deschise usa. Dupa ce se invoira la pret, batrana o momi cu cele mai dulci vorbe:

- Ia vino incoa' la baba, sa te pieptene, ca sa fii si tu o data pieptanata ca lumea !...

Biata Alba-ca-Zapada nu se gandii la nimic rau si se lasa pieptanata. Dar de-abia ii trecu babusca pieptenele prin par, ca otrava si incepu sa lucreze prin toate madularele, aratandu-si puterea ucigatoare, si biata copila, cazu jos, fara viata.

- Acu' s-a sfarsit cu tine, frumoasa frumoaselor !...
ranji la ea femeia cea haina, si-n timp ce se grabea sa se indeparteze de acele locuri, sufletul ei negru clocotea de-o bucurie draceasca.

Dar spre norocul fetei, inserarea cobora curand si cei sapte pitici sosira acasa. De indata ce o vazura pe Alba-ca-Zapada zacand fara viata, banuira ca mastera trebuie sa fi pus iar ceva la cale si, cercetand copila cu grija, dadura peste pieptenele cel otravit. Cum i-l smulsera din par, Alba-ca-Zapada isi veni in fire, ca si cand ar fi dormit doar

nitelus, si prinse a le povesti cele intamplate. Dimineata, piticii o sfatuira din nou sa fie cu ochii in patru si sa nu deschida usa nimanui, fie ce-o fi, si apoi se dusera la treburile lor.

In ast timp, imparateasa ajunse la palatul ei si, asezandu-se in fata oglinzii, se grabi s-o intrebe:

- Oglinjoara din perete, oglinjoara,
Cine e cea mai frumoasa din tara ?

Si oglinda ii raspunse ca si altadata:

- Frumoasa esti, craiasa, ca ziua luminoasa,
Dar acolo, ascunsa-n munti,
Sta Alba-ca-Zapada, la cei pitici carunti,
Si-i mult, mult mai frumoasa !

Auzind-i spusele, imparateasa incepu sa tremure toata si sa clocoteasca de manie. "Netrebnica asta trebuie sa moara, chiar de-ar fi sa platesc moartea ei cu pretul vietii mele !"

Se strecura apoi intr-o odaita dosnica, in care nu calca picior de om, si amsteaca de ici, amesteca de colo, pana ce plamadi un mar otravit. La infatisare, marul era nespus de frumos: alb ca spuma, pe o parte si rumen pa alta, ca oricine l-ar fi vazut, i se trezea numaidecat pofta sa-l manance. Dar cine ar fi apucat sa muste numai o data din el, zile multe nu ar mai avea si cadea mort pe loc. Dupa ce sfarsi de mestesugit marul, imparateasa isi boi fata si se imbraca in straie de taranca. Si schimbata astfel, trecu peste cei sapte munti, grabindu-se sa ajunga la cascioara celor sapte pitici. Aici batu la usa, dar Alba-ca-Zapada scoase capul pe fereastra si spuse:

- Nu pot lasa pe nimeni sa intre, ca nu-mi dau voie piticii !

- Alta paguba sa n-am ! raspunse taranca. Slava Domnului, gasesc eu musterii pentru merele mele ! Da' pana una-alta, hai de ia si tu unul, ca nu-i pe bani !...

- Nici nu ma gandesc sa-l iau - raspunse Alba-ca-Zapada - n-am voie sa primesc nimic.

- Ce, te temi sa nu mori cumva otravita ?... strecura ea, cu viclenie, intrebarea. Fii pe pace copilito !... Iaca, tai marul in doua: bucata asta rumena mananc-o tu, iar pe cealalta oi manca-o eu.

Dar vezi ca marul era cu mestesug facut, ca numai partea cea rumena era otravita.

Alba-ca-Zapada ravnea de nu mai putea sa guste o data din mar, si, cand o vazu pe taranca muscand din el, nu mai putu rabda si, intinzand mana pe fereastra, lua jumatatea cea inveninata. Dar nu apuca sa inghita decat o imbucatura, ca si cazu jos, fara suflare. Imparateasa ii arunca priviri ca de fiara si, beata de bucurie, striga printre hohote de ras:

- Alba-ca-Zapada, rosie ca sangele si neagra ca abanosul, de-acu', piticii n-or mai putea sa te invie !...

Pleca de acolo cat putu de repede si cand ajunse la palat, intreba iar oglinda:

- Oglinjoara din perete, oglinjoara,
Cine e cea mai frumoasa din tara ?

Si deodata auzi vorbele dupa care tanjise atat:

- Maria ta este cea mai frumoasa din intreaga tara !

Abia acum isi gasi linistea inima ei cea pizmasa, pe cat poate fi linistita o inima pizmasa...

In faptul serii, cand piticii se intoarsera acasa, o gasira pe Alba-ca-Zapada zacand pe jos, fara pic de suflare. Era moarta ca toti mortii. O ridicara, cautand sa vada daca nu gasesc vreun lucru inveninat, ii desfacura cingatoarea, o pieptanara, o spalara cu apa si cu vin, dar totul fu zadarnic. Copila cea draga era moarta ca toti mortii si moarta ramase ! ...

Atunci, o asezara pe o nasalie si, strangandu-se toti sapte in jurul ei, plansera amar si-o jelira trei zile incheiate. Vrura dupa aceea s-o ingroape, dar fata arata atat de frumoasa, de parca s-ar fi aflat doar in somn, si-n obraji avea aceiasi bujori rosii dintotdeauna, asa ca piticii nu se indurara sa o coboare in pamant.

- Nu, in adancul cel negru al pamantului nu o putem cobora ! Ar fi mare pacat !... graira care mai de care si, asternandu-se pe munca, ii facura un sicriu de clestar, ca sa poata fi vazuta de oriunde te-ai uita la ea.

O culcara apoi inaintu si deasupra ii scrisera numele cu slove de aur, precum si ca a fost fiica de imparat. Apoi urcara sicriul pe un varf de munte, de-l asezara acolo, si de fiecare data, ramanea cate unul de veghe. Vietatile padurii incepura a veni si ele s-o jeleasca; mai intai se arata o buha, apoi un corb, si-n urma acestora o hulubita. Si asa ramase Alba-ca-Zapada multa, multa vreme in sicriul ei de clestar si nimic nu-i stirbea din negrita frumuseti. Parea ca-i vie si doarme, ca era tot asa de alba ca zapada, de rosie ca sangele si cuparul negru ca abanosul.

Si s-a intamplat ca un fecior de crai sa se rataceasca in padurea aceeaasi, dand peste casuta piticilor, sa le ceara gazduire peste noapte.

A doua zi, cand o porni la drum, vazu sicriul din crestetul muntelui si pe frumoasa Alba-ca-Zapada, si citi cu nesat ce scria deasupra, cu slove de aur. Si cum privea ca vrajit si nu se putea desprinde de locul acela, incepu a-i ruga pe pitici:

- Dati-mi mie sicriul si-o sa va dau in schimb tot ce vi-o pofti inima !

Dar piticii ii raspunsera:

- Nu ti-l dam nici pentru tot aurul din lume.

Daca vazu asa, feciorul de imparat ii ruga si cu mai multa staruinta si ardoare:

- Atunci indurati-va si mi-l daruiti, ca de cand i-am zarit chipul, nu mai pot trai fara ca s-o vad pe Alba-ca-Zapada. Si v-asigur c-o voi cinsti mereu si-o voi pazi ca pe faptura care mi-e mie cea mai scumpa pe lume !

Auzindu-l cu cat foc vorbea, inimosii pitici se indurara de el si-i daruira sicriul. Feciorul de imparat isi chema slugile si le porunci sa ia sicriul pe umeri si sa-l

urmeze. Si cum mergeau ei asa, se intampla ca unul dintre slujitori sa se poticneasca de-o buturuga si, din pricina zdruncinaturii, bucatica de mar pe care o inghitise Alba-ca-Zapada ii sari afara din gatilej. O clipita, doar atat sa fi trecut, si domnita deschise ochii, ridica usurel capacul sicriului si se scula in capul oaselor. Si era din nou vie, de parca s-ar fi trezit tocmai atunci din somn.

- Vai, Doamne, unde ma aflu ? striga ea nedumerita.

Cu ochii razand de bucurie, feciorul de imparat se apropie de dansa si-i spuse:

- Cu mine esti, cu mine !...

Si-i povesti toate cate s-au intamplat. Iar la sfarsit, adause:

- Imi esti mai draga decat orice pe lumea asta, si de te-ai invoi sa ma insotesti la curtea tatalui meu, bine-ar fi, ca ard de dorinta sa-mi fii sotie.

Alba-ca-Zapada ce era sa mai spuna, ca si ei ii cazuse drag...

Porni impreuna cu el si facura o nunta de se duse vestea, cu mare alai si voiosie.

La nunta o poftira si pe masterea cea haina, ca de, tot o socoteau un fel de ruda... Dupa ce s-a gatit ea cu vesmintele cele mai de pret, s-a apropiat de oglinda si a intrebat-o:

- Oglinjoara din perete, oglinjoara,
Cine e cea mai frumoasa din tara ?

Si oglinda pe data i-a raspuns:

- Frumoasa esti, craiasa, ca ziua luminoasa,
Dar tanara domnita e mult, mult mai frumoasa !...

Atunci dracoaica de femeie incepu sa blesteme de ciuda si sa urle ca scoasa din minti, si deodata simti ca i se face frica, dar o frica atat de ingrozitoare, ca nu stia ce sa mai faca si-ncotro s-o apuce. La inceput se codi sa mearga la nunta, dar cum nu-si gasea o clipa de liniste, gandi ca trebuie neaparat s-o vada pe tanara imparateasa.

Si de cum pasi in sala tronului, dadu cu ochii de Alba-ca-Zapada si, recunoscand-o, inlemni de spaima si ramase teapana ca o momaie.

Spaima puse stapanire pe toata faptura ei; din pricina asta, imparateasa se uratea vazand cu ochii. Si atat de pocita se facu, ca nici ea singura nu mai cuteza sa se priveasca in oglinda.

Isi lua lumea in cap si o tinu tot intr-o goana, pana se pierdu in adancul padurii salbatice, ca sa-si ascunda acolo uratenia. Si de atunci, nici unui om nu-i mai fu dat s-o vada si nimeni nu mai stiu ceva despre soarta ei.

Iar Alba-ca-Zapada trai in bucurie si fericire, impreuna cu tanarul imparat, si daca n-or fi murit, cu siguranta ca mai traiesc si-n zilele noastre...

Sfarsit